

Tekenen in de Tijd 57

23-29 augustus 2020

Wie ben ik in jullie ogen? Ben ik wel iemand in jullie ogen? Mensen vragen het steeds weer aan elkaar. Volgens Erik Borgman is het juiste antwoord: nieuwsgierigheid. Wij weten niet wie anderen zijn. Laten we ze uitnodigen het te laten weten. Opdat we ook God beter leren kennen.

'Wie zeggen jullie dat ik ben', vraagt Jezus in het evangelie van deze zondag (Matteüs 16,15). Dat dit via zijn leerlingen aan iedereen wordt gevraagd, is genoegzaam bekend. Maar dat Jezus het ook *in* iedereen vraagt, is minder duidelijk. Zelfs Petrus, die vandaag nog een compliment krijgt voor het feit dat hij het juiste antwoord geeft, moet dat door schade en schande leren. Volgende week lezen wij dat hij denkt dat het feit dat Jezus de Messias is, de Zoon van de levende God, in strijd is met het feit 'dat Hij naar Jeruzalem moet gaan en veel moet lijden van de oudsten, hogepriesters en Schriftgeleerden, dat Hij ter dood gebracht zal worden en op de derde dag zal worden opgewekt' (Matteüs 16,21).

Toch is Jezus nu juist zo beeld van God die, zoals Psalm 138 (vers 6) zegt, juist in zijn verhevenheid de vernederde nabij is, maar tegelijkertijd ver afstaat van de hoogmoedigen. Na Jezus' verrijzenis zijn wij allemaal geroepen om zijn lichaam te zijn. Waar mensen vragen 'Wie denken jullie dat ik ben?' vanuit de ervaring niet echt gezien of gehoord te worden, niet echt te worden gekend of ertoe te doen, daar vraagt Hij dat. Het juiste antwoord is dan niet een categorie of een label. Het juiste antwoord is: Wij zijn benieuwd, vertel eens, laat zien.

Afgelopen woensdagmiddag zaten we in de tuin van het Huis van Dominicus bij elkaar met een groepje mensen afkomstig uit de meest uiteenlopende plekken op deze aarde. Sommigen wonen al hun leven lang in Nederland, sommigen nog maar net. Een deel is Nederlands staatsburger, anderen hebben een verblijfsvergunning, tijdelijk of permanent, weer anderen zijn in afwachting van de beslissing of zij mogen blijven of niet. Verschillende deelnemers slapen slecht en gebruiken medicijnen. Zij weten niet zeker of ze een volgende keer weer kunnen komen, want soms kunnen zij niets, zo vertellen zij. Dan is alles hen te veel en worden zij overweldigd door de pijn van alles wat ze al hadden gezien en meegemaakt, wat hun familieleden overkwam en door de angst voor wat er nog zou kunnen gebeuren.

Wij waren verbonden in ons geloof en wij baden aan het einde van de bijeenkomst in het Urdu, het Engels en het Nederlands. We hadden geprobeerd van elkaar iets te achterhalen van wie wij waren en brachten dat nu voor God. De bijeenkomst was bedoeld om verdere vergelijkbare bijeenkomsten te plannen en voor te bereiden. Maar zelfs als daar niets van zou komen, dan was deze bijeenkomst van waarde. Zwijgend, met horten en stoten sprekend omdat we moeite deden elkaar te verstaan, en tot slot met een overweldigend *flux de bouche* omdat God ons in ieder geval wel verstond, deelden wij de vraag: waarom moesten deze kinderen van God en ledematen van het lichaam van Christus dit alles lijden?! Even waren wij gezamenlijk deze vraag.

Komende zaterdag herdenkt de kerk de onthoofding van Johannes de Doper. Net als Jezus verkondigde hij wat anderen liever verborgen hielden. Hij werd gevangengezet en uiteindelijk haast achteloos gedood: de koning had zijn stiefdochter beloofd alles te doen wat zij hem zou vragen en durfde niet te weigeren toen zij, in naam van haar

moeder, om het hoofd van Johannes vroeg. Liever de dood op je geweten van iemand die uiteindelijk maar weinig voorstelt dan je gezicht verliezen! Het is helaas niet moeilijk vandaag de dag daarvoor talloze analogieën te vinden ...

In de eerste lezing van de gedachtenis van Johannes' onthoofding wordt de belofte van God gelezen: Koningen en edelen 'zullen je bestrijden, maar je niets kunnen doen, want Ik ben bij je om je te redden' (Jeremia 1,19). Dat iedereen gered mag worden die uit achteloosheid en onverschilligheid wordt onthoofd, verdrinkt, verbrandt of hoe dan ook om het leven komt. En dat wij vergeven mogen worden voor het aandeel dat wij daarin hebben, actief of passief.

Erik Borgman, lekenDominicaan
voorzitter van de Programmaraad van het Huis van Dominicus